

лѣния ще го посочи като примѣръ и като образецъ за младежта, както това става у всичкитѣ народи, а особено въ Гърция съ Зосимади, Каплани и много други благодетелни мжже“ .. Споредъ нѣкои тъмни мѣстни предания, А. Ивановъ Камбуроглу подкрепялъ по-рано въ Сливенъ подготовката на гръцката революция и отпускалъ значителни суми на привърженицитѣ на Конст. Ригасъ, поради което, заподозрѣнъ отъ турското правителство, забѣгналъ въ чужбина. Но това предположение едва ли отговаря на истината, щомъ изобщо личната несигурностъ въ Турция и търговската предприемчивостъ на балканскитѣ българи сж подтиквали мнозина да търсятъ сигурностъ и печалби вѣнъ отъ отечеството си, подобно напр. на Априловия родъ отъ Габрово и на толкова други емигранти въ Русия, Влашко и Австро-Унгария. Нека забележимъ още, че съ изключителни сръдства или голѣма помощ на Антонъ Ивановъ сж били издадени нѣкои отъ първитѣ български книги, каквото въ 1824 знаменитиятъ Рибенъ букваръ на Петра Берона, въ 1825 Свещено цвѣтосъбрание на А. Ст. Кипиловски и Свещена история на В. Неновичъ, и др.

Попадналъ всрѣдъ една предприемчива, заможна и съзнателна въ народностно отношение сливенска емиграция въ Брашовъ, Селимински се е почувствувалъ окриленъ за родолюбива дейностъ въ духа на идеитѣ, възприети въ гръцката школа. И проповѣдъ на учителитѣ му въ Кидония и примѣръ на патриотическитѣ гръцки организации сж му подсказвали, на него, закърмения съ борческа воля, какви задачи могатъ да го занимаватъ следъ увлѣченията отъ 1821—1823 година. Наблюденията му надъ политически, икономически и културенъ животъ въ Италия и Австрия сж го укрепявали въ надеждата му, че само чрезъ планомѣрна просвѣта и чрезъ насаждане на новитѣ национални копнения българскиятъ народъ ще може да се отърси отъ духовно и политическо робство, за да заживѣе по-честито и свободно. Нужни сж били само решителни и образовани мжже, за да се подкачи това тѣй наложително превъзпитание на неукитѣ народни маси. И Селимински се чувствува, по вкоренени заложби и по усвоенъ миогледъ, подготвенъ за такава колкото трудна, толкова и благодарна за идеалиста задача. Той изповѣдва въ историческитѣ си спомени отъ 1855 г.: